

Arrest

nr. 281 721 van 13 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 september 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. KARAGIANNIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 oktober 2014 dient verzoeksters toenmalige echtgenoot van Griekse nationaliteit een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving. Op 28 januari 2015 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, waarbij een bijkomende termijn wordt gegeven tot 25 juli 2015 om bijkomende documenten in te dienen. Op 29 december 2015 beslist de waarnemend burgemeester van de stad Antwerpen opnieuw tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, ditmaal met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoekster dient op 25 juni 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 28 januari 2016 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staats-

secretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 4 december 2017 met nummer 196 078 verwerpt de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.3. In 2016 bevalt verzoekster in België van een dochter.

1.4. Bij schrijven van 22 maart 2018 dient verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 19 december 2019 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister dat deze aanvraag onontvankelijk is. Eveneens beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 30 maart 2020 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 1 september 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat deze aanvraag onontvankelijk is. Eveneens beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.03.2020 werd ingediend en op data van 24.03.2022 en 25.03.2022 werd geactualiseerd door :

[R.,E.] R.R. [...]

Geboren te [...] op [...]

Wettelijk vertegenwoordiger van:

[R.,N.] (R.R. [...])

Geboren op [...]

Nationaliteit: Albanië

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 17.06.2014 in België aankwam en op datum van 25.06.2015 een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van haar toenmalige Griekse echtgenoot. Deze aanvraag werd geweigerd op 28.01.2016 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende beroep in tegen deze negatieve beslissing. Dit beroep werd verworpen door de RVV op 04.12.2017 en haar bijlage 35 werd ingetrokken op 05.02.2018. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de echtscheiding reeds werd uitgesproken op 05.05.2016, hoewel betrokkene dit slechts kenbaar maakte op 29.05.2018. Op 22.03.2018 diende zij een eerste aanvraag 9bis die negatief werd afgesloten op 09.12.2019 en gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 06.01.2020.

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. We stellen verder vast dat de terugkeerrichtlijn enkel van toepassing is bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. In casu betreft het evenwel een aanvraag tot een verblijfsvergunning op grond van

een louter nationale bepaling. Het voormelde artikel 6.4 verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander enerzijds en een terugkeerbesluit anderzijds. De mogelijkheid om aan illegaal verblijvende derdelanders al dan niet een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht (RVV, arrest nr 265731 van 17.12.2021). Betrokkene toont echter niet aan dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Betrokkene haalt aan dat zij over een Griekse E-kaart zou beschikken die geldig was tot juni 2021 en dat haar partner en vader van haar dochter over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt. Echter, betrokkene toont niet waarom het feit dat zij in het bezit was van een geldige Griekse verblijfsvergunning een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zou maken. Betrokkene toont verder niet aan dat haar Griekse verblijfsvergunning niet verlengd werd of dat zij en haar dochter niet in aanmerking komen voor een Griekse verblijfsvergunning op basis van het legale verblijf van hun partner/vader in Griekenland (bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene de Griekse verblijfsvergunning van haar partner voor). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat er geen Belgische ambassade is in Albanië maar dat zij de aanvraag moet doen in Sofia, Bulgarije waar de bevoegde Belgische ambassade zich bevindt. Ofwel dient zij dus vanuit België naar Bulgarije te vertrekken om daar de aanvraag in te dienen ofwel dient zij eerst terug te keren naar Albanië om vandaaruit naar Sofia te reizen, beiden opties zouden voor haar onmogelijk zijn. Zij wijst erop dat zij dus een EUlidstaat (België) zou moeten verlaten om in een andere lidstaat (Bulgarije) de aanvraag in te dienen, en dit gegeven absurd zou zijn. Daarnaast wijst ze er op dat zij zich in een precarie financiële situatie zou bevinden, dat zij geen familie, vrienden of kennissen zou hebben in Bulgarije, dat bovendien een voor haar totaal onbekend land is. Ook terugkeren naar Albanië zou onmogelijk zijn omdat de afstand naar de ambassade enorm zou zijn en omdat zij geen enkele band meer zou hebben met Albanië, gezien haar lange afwezigheid.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Albanië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er zijn vele landen waar er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is. Personen die in die landen verblijven dienen zich te wenden tot de diplomatieke post van een Europese lidstaat in dat land waarmee de Belgische overheid samenwerkt of dienen zich te begeven naar een buurland om gebruik te maken van de diensten van de aldaar aanwezige Belgische diplomatieke post of zij dienen gebruik te maken van de mogelijkheid om aanvragen om machtiging tot verblijf vanop afstand aan te vragen. Het feit dat er geen Belgische diplomatieke post in het land van herkomst van verzoekers is impliceert dan ook geenszins dat verweerder dient te veronderstellen dat er een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bestaat en dat zij door dit niet te doen deze wetsbepaling, het zorgvuldigheidsbeginsel of het "beginsel van de efficiënte coördinatie" miskent (RVV, arrest nr. 269908 van 17.03.2022). Betrokkene toont niet aan dat het voor haar onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Bulgarije. Gezien dit feit voor alle Albanese onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien toont verzoeker niet aan waarom het voor haar onmogelijk is om zich naar Bulgarije te begeven. Ze verwijst enkel naar haar gebrek aan financiële middelen, de reisafstand en haar gebrek aan netwerk in Bulgarije en Albanië. Echter, het gaat hier om loutere beweringen die niet gestaafd worden door enig begin van bewijs. Bovendien maakt betrokkene niet aannemelijk dat zij niet kan rekenen op eventuele financiële ondersteuning door haar verblijfsgerechtigde zus of haar partner die op legale wijze in Griekenland verblijft op basis van zijn tewerkstelling aldaar. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf (en waar zij dus zou kunnen verblijven in afwachting van het antwoord op haar aanvraag, betrokkene maakt namelijk niet aannemelijk dat zij verplicht in Bulgarije het antwoord dient af te wachten, zij dient enkel de aanvraag in te dienen in Bulgarije). Betrokkene is immers geboren en getogen in Albanië waar haar hele familie verblijft (op één zus na) en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een

vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Bovendien zijn er regelmatig Albanese onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Sofia. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers.

Betrokkenen beroept zich op het feit dat zij geen enkele garantie hebben dat hun terugkeer slechts tijdelijk zou zijn omdat de dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur- en resultaat van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020). Evenmin kan van een bestuur verwacht worden om zich op voorhand uit te spreken over het resultaat van deze aanvraag of van het bestuur te eisen dat er een positief gevolg aan wordt verleend.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar dochter in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar dochter geen enkele band met Albanië heeft, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat ze in Albanië niet zou kunnen aansluiten op school. Hoewel haar dochter niet in Albanië is geboren, heeft ze wel via haar ouders een band met Albanië. Haar ouders hebben immers de Albanese nationaliteit en zijn in Albanië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekster haar kind tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekster nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat haar verblijf en dat van haar dochter in België slechts voorlopig was.

Betrokkene beroept zich op de scholing van haar dochter en wijst erop dat een een verplichte terugkeer er voor zal zorgen dat haar dochter belangrijke schoolmaanden zal missen. Allereerst merken we op dat haar dochter momenteel net geen zes jaar oud is en dat zij dus haar basisonderwijs nog dient op te starten. Bovendien kan het feit dat haar dochter hier naar school gaat, niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het mevrouw zelf is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd haar dochter (namelijk zes jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkene beroept zich op het hoger belang van haar dochter, waarbij ze verwijst naar het Internationaal verdrag inzake de rechten van het kind, meer bepaald naar artikel 3, artikel 4 en artikel 9. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontszegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonde dat een terugkeer naar het land van

herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake artikel 4 van dit Verdrag maakt betrokkene het niet aannemelijk op welke wijze dit artikel geschonden wordt. Bovendien toont zij niet aan dat Albanië niet eveneens alles zouden doen wat in hun macht ligt om kinderrechten te verwezenlijken. Wat betreft het aangehaalde artikel 9 (scheiding kind en ouders) dient opgemerkt te worden dat er van een inmenging in het privé- en gezinsleven geen sprake is gezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat het kind niet van haar moeder gescheiden wordt (zoals hierboven reeds opgemerkt verblijft de vader van het kind niet in België maar in Griekenland).

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat een tijdelijke terugkeer het hoger belang van haar kind schaadt. De bestaande gezinseenheid van moeder en dochter blijft bestaan. Wat betreft de beweerde goede band met tante, neefjes en nichtjes, deze wordt niet aangetoond. Haar dochter woont niet samen met deze familieleden en er wordt geen enkel objectief stuk voorgelegd waaruit blijkt dat er sprake zou zijn van hechte banden. Betrokkene beperkt zich tot het voorleggen van zeer summiere verklaring van haar schoonbroer, die bovendien louter in functie van betrokkene werd opgesteld en dus een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft en die niet gepaard gaat met de nodige objectieve bewijsstukken die de loutere beweringen ondersteunen. Betrokkene toont niet aan dat haar dochter, buiten haar kerngezin, hier hechte sociale banden opbouwde. Haar dochter gaat slechts sinds 11.03.2019 naar school en legt geen enkel bewijs voor van deelname aan buitenschoolse activiteiten. De vader van het kind verblijft niet in België maar in Griekenland waar hij over verblijfsrecht beschikt. Betrokkene toont dan ook niet concreet aan waarom een tijdelijke terugkeer verregaande consequenties zou hebben voor haar dochter. Evenmin toont betrokkene aan dat een tijdelijke terugkeer naar Bulgarije om daar de aanvraag in te dienen het hoger belang van haar dochter zou schaden. De verplichting om de aanvraag in Bulgarije in te dienen, houdt geen verplichting tot verblijf in Bulgarije in maar enkel tot het indienen van de aanvraag in de bevoegde ambassade daar. Betrokkene toont niet aan dat zij en haar dochter verplicht in Bulgarije dienen te verblijven in afwachting van het resultaat van hun aanvraag maar dat zij dit resultaat niet kunnen afwachten in Albanië. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar zus legaal in België verblijft, samen met haar echtgenoot en kinderen, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Een verklaring van een derde en het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene wijst erop dat een terugkeer naar haar land van herkomst na een verblijf van zes jaar een schending zou uitmaken van haar recht op een privé- en familieleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en dat hetzelfde geldt voor haar dochter. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene verwijst naar de aanwezigheid van haar zus op het Belgische grondgebied en de familieleden van haar zus (echtgenoot en kinderen). Allereerst dienen we op te merken dat betrokkene de verwantschap op geen enkele wijze aantoont. Het louter voorleggen van het paspoort van de persoon waarop men zich beroept en een korte verklaring van haar schoonbroer, zijn ruim onvoldoende om te kunnen spreken van verwantschap. Verder stellen we vast dat betrokkene niet samenwoont met deze

familieleden waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze familieleden aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden en die van haar dochter drie verklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij of haar dochter hier bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij en haar dochter met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Albanië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij sinds 2014 in België verblijft met hierbij een periode van minstens drie jaar met een legale verblijfstitel. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij in het bezit was van een attest van immatriculatie, in het kader van haar aanvraag gezinshereniging, van 25.06.2015 tot 25.12.2015. OP 29.12.2015 werd haar aanvraag verworpen. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze negatieve beslissing werd verworpen op 04.12.2017 en haar bijlage 35 werd ingetrokken op 05.02.2018. Betrokkene was er dus steeds van de op de hoogte dat haar verblijf precair was en dat zij het land diende te verlaten indien haar beroep verworpen werd door de RVV. Een bijlage 35 is uitsluitend een proceduredocument, waaruit blijkt dat betrokkene een lopend beroep heeft bij de RVV. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag tot gezinshereniging én van het beroep bij de RVV tegen een beslissing van de dienst gezinshereniging geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Evenmin kan dit aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Daarnaast beroept betrokkene zich tevens op de lange behandelingsduur van haar aanvraag 9bis, die een jaar en negen maanden geduurd zou hebben. Echter, er is geen wettelijke termijn voorzien voor de behandelingstermijn van een aanvraag op basis van artikel 9bis. Bovendien geeft het feit dat er een zekere behandelingstermijn is aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkene wist dat zij het grondgebied diende te verlaten maar verkoos ervoor om geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar al betekend werden op 05.02.2018 (herleving van het bevel van 28.01.2016) en 06.01.2020. Betrokkene is aldus zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin zij en haar dochter zich bevinden. Het principe wordt namelijk gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat er geen sprake is van enige manifeste of opzettelijke fraude, dient

opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene reeds zes jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat zij volledig geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat zij hier een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat zij hier een arbeidsverleden zou hebben, dat zij twee jaar zaakvoester geweest zou zijn van een succesvol restaurant, dat zij boekhoudster van opleiding zou zijn, dat zij onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden, dat zij hier een professioneel netwerk uitgebouwd zou hebben, dat haar professionele toekomstperspectieven in België zouden liggen, dat zij goed Nederlands zou spreken, dat zij hoog opgeleid zou zijn, dat zij hier hun leven opgebouwd zouden hebben, dat zij twee getuigenverklaringen voorlegt evenals haar arbeidsovereenkomst, een verklaring van haar huisbaas en haar Albanees diploma) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"[...]

De aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf wordt onontvankelijk verklaard om reden dat verwerende partij van oordeel is dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen dewelke rechtvaardigen dat betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

In de motivering gaat de bestreden bestreden beslissing voorbij aan de concrete omstandigheden van verzoekster en haar dochter.

[...]

Immers dient verzoekster – wanneer zij de aanvraag op de bevoegde diplomatieke post in Sofia zou indienen- eerst terug te keren naar het land van herkomst, gedurende een periode van minstens 90 dagen (noodzakelijk om opnieuw de Schengenzone binnen te reizen) om vervolgens naar Sofia te reizen om aldaar de aanvraag in te dienen om vervolgens terug naar Albanië te reizen om aldaar de beslissing af te wachten.

De diplomatieke post bevindt zich immers niet in het land van herkomst, doch wel in Sofia, en verzoekster heeft geen huisvesting in haar land van herkomst, noch beschikt zij over eigen bestaans-middelen.

Verwerende partij betoogt dat verzoekster toch een beroep zou moeten kunnen doen op financiële ondersteuning door derden.

Een zulke motivering is volstrekt hypothetisch, mist elke feitelijke grondslag en kan derhalve niet worden aangenomen.

Verzoekster is formeel dat zij niet over hulp van derden kan beschikken, noch voor de kosten van de reis naar Sofia, noch voor haar huisvesting in Albanië, noch om te voorzien in haar onderhoud en dat van haar dochter,...

Een terugkeer naar Albanië (om vervolgens de aanvraag in Sofia in te dienen) is voor verzoekster m.a.w. onmogelijk c.q. praktisch/ financieel onhaalbaar.

[...]

Bovendien zou zij in het land van herkomst de beslissing dienen af te wachten (met een huidige gemiddelde behandelingsduur van 2 jaar; cfr. ook de duurtijd van de behandeling van de aanvraag van verzoekster zelf (= meer dan 2,5 jaar) hetgeen impliceert dat zij een uitgestrekte periode zonder inkomen/ uitkering/ huisvesting aldaar zouden dienen te verblijven, hetgeen evenmin in overeenstemming te brengen is met art. 3 EVRM.

[...]

Tertio is het risico reëel dat verzoeker zal worden teruggedreven aan de grens in overeenstemming met art. 6 van Verordening 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna afgekort: Schengengrenscode).

Immers zal door de met grenscontrole belaste overheden worden geoordeeld dat verzoekster niet aantoonst dat zij zal terugkeren, dat zij niet aantoonst over voldoende bestaansmiddelen te beschikken (verzoekster heeft immers geen bestaansmiddelen die zij kan voorleggen...), e.d.m.

[...]

Verwerende partij verzuimt m.a.w. om rekening te houden met de binnenkomstvoorwaarden gesteld in de Schengengrenscore (art. 6) en waaraan verzoekster niet kan voldoen zodat zij in de onmogelijkheid verkeert om de Schengenzone binnen te reizen en de aanvraag in te dienen.

[...]

Ook de door verweerder gesuggereerde hypothese dat verzoekster rechtstreeks vanop Belgisch grondgebied naar Sofia zou kunnen reizen (zonder terug te keren naar Albanië) en de aanvraag onmiddellijk op de ambassade in Sofia in te dienen (komende vanuit België) kan niet worden aangenomen.

Indien verzoekster zich met het vliegtuig naar Sofia begeeft, zal zij bij controle door de Bulgaarse met grenscontrole belaste overheden worden geïntercepteerd waarbij door betrokken autoriteiten zal worden vastgesteld dat betrokkene langer dan de toegestane 90 dagen op het Schengen-grondgebied verblijft, en zal haar logischerwijze een bevel om het grondgebied te verlaten worden betekend (desgevallend gepaard gaande met een inreisverbod, hetgeen de navolgende indiening van een aanvraag 9bis Vw. onmogelijk maakt).

De indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis, vertrekkende vanuit België rechtstreeks naar Sofia, kan aldus niet worden beschouwd als een reële c.q. effectieve mogelijkheid voor verzoekster om haar aanvraag 9bis in te dienen.

De bestreden beslissing is manifest onredelijk c.q. onzorgvuldig waar zij zulke werkwijze voor de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf voor verzoekster voorstaat, nl. het reizen in onwettig verblijf van het ene Schengen-land naar het andere Schengen-land, waarbij de vreemdeling zich – gelet op zijn onwettig verblijf – aldus onvermijdelijk blootstelt aan opsluiting, gedwongen verwijdering, inreisverbod, ...

[...]

Rekening houdende met voorgaande is het aldus voor verzoekster onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk om betreffende aanvraag in te dienen in Sofia.

Waar de betreden beslissing anders tracht voor te houden en geen rekening houdt met hogervermelde overwegingen m.b.t. de de gevolgen van een aanvraag in Sofia, is de beslissing manifest onredelijk en geeft zij blijk van een onzorgvuldige totstandkoming.”

2.2. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing valt onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan zij is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Alle aangebrachte gegevens zijn hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze behandeld.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekster brengt alvast ook geen concrete argumenten naar voor die maken dat hierover anders moet worden geoordeeld.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats

of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoekster richt zich met haar kritiek voornamelijk op de motieven in de bestreden beslissing aangaande de mogelijkheid om een aanvraag in te dienen op de daartoe bevoegde ambassade in Sofia, Bulgarije, terwijl verzoeksters land van herkomst Albanië is. Zij betoogt dat er financiële en praktische problemen zijn om zich naar Sofia te begeven en wijst erop dat zij geen huisvesting heeft in Bulgarije of in Albanië, noch eigen bestaansmiddelen. Verzoekster is van mening dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van haar situatie en deze van haar dochter.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekster de praktische en financiële problemen om terug te keren naar haar land van herkomst om van daar uit een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen reeds heeft aangehaald in haar aanvraag en dat verweerder hieromtrent uitgebreid heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing. Hierin kan immers worden gelezen:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat er geen Belgische ambassade is in Albanië maar dat zij de aanvraag moet doen in Sofia, Bulgarije waar de bevoegde Belgische ambassade zich bevindt. Ofwel dient zij dus vanuit België naar Bulgarije te vertrekken om daar de aanvraag in te dienen ofwel dient zij eerst terug te keren naar Albanië om vandaaruit naar Sofia te reizen, beiden opties zouden voor haar onmogelijk zijn. Zij wijst erop dat zij dus een EUlidstaat (België) zou moeten verlaten om in een andere lidstaat (Bulgarije) de aanvraag in te dienen, en dit gegeven absurd zou zijn. Daarnaast wijst ze er op dat zij zich in een precarie financiële situatie zou bevinden, dat zij geen familie, vrienden of kennissen zou hebben in Bulgarije, dat bovendien een voor haar totaal onbekend land is. Ook terugkeren naar Albanië zou onmogelijk zijn omdat de afstand naar de ambassade enorm zou zijn en omdat zij geen enkele band meer zou hebben met Albanië, gezien haar lange afwezigheid.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Albanië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er zijn vele landen waar er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is. Personen die in die landen verblijven dienen zich te wenden tot de diplomatieke post van een Europese lidstaat in dat land waarmee de Belgische overheid samenwerkt of dienen zich te begeven naar een buurland om gebruik te maken van de diensten van de aldaar aanwezige Belgische diplomatieke post of zij dienen gebruik te maken van de mogelijkheid om aanvragen om machtiging tot verblijf vanop afstand aan te vragen. Het feit dat er geen Belgische diplomatieke post in het land van herkomst van verzoekers is impliceert dan ook geenszins dat verweerder dient te veronderstellen dat er een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bestaat en dat zij door dit niet te doen deze wetsbepaling, het zorgvuldigheidsbeginsel of het “beginsel van de efficiënte coördinatie” miskent (RVV, arrest nr. 269908 van 17.03.2022). Betrokkene toont niet aan dat het voor haar onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Bulgarije. Gezien dit feit voor alle Albanese onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien toont verzoeker niet aan waarom het voor haar onmogelijk is om zich naar Bulgarije te begeven. Ze verwijst enkel naar haar gebrek aan financiële middelen, de reisafstand en haar gebrek aan netwerk in Bulgarije en Albanië. Echter, het gaat hier om loutere beweringen die niet gestaafd worden door enig begin van bewijs. Bovendien maakt betrokkene niet aannemelijk dat zij niet kan rekenen op eventuele financiële ondersteuning door haar verblijfsrechtzame zus of haar partner die op legale wijze in Griekenland verblijft op basis van zijn tewerkstelling aldaar. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf (en waar zij dus zou kunnen verblijven in afwachting van het antwoord op haar aanvraag, betrokkene maakt namelijk niet aannemelijk dat zij verplicht in Bulgarije het antwoord dient af te wachten, zij dient enkel de aanvraag in te dienen in Bulgarije). Betrokkene is immers geboren en getogen in Albanië waar haar hele familie verblijft (op één zus na) en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van

herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Bovendien zijn er regelmatig Albanese onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Sofia. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers.”

Verzoekster betwist deze motieven. Zij stelt dat zij helemaal geen beroep kan doen op financiële ondersteuning door derden en dat verweerder in de bestreden beslissing gebruik maakt van hypothesen. De motivering van de bestreden beslissing mist volgens haar op dit punt feitelijke grondslag. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat in de bestreden beslissing in eerste instantie wordt gemotiveerd dat zij zich – waar zij inriep dat zij door een gebrek aan financiële middelen, de reisafstand of haar gebrek aan netwerk in Albanië en Bulgarije was verhinderd om de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen – beperkte tot het uiten van loutere beweringen en zij naliet in dit verband enig begin van bewijs voor te leggen. Verzoekster gaat in haar middel niet concreet in op deze motivering en weerlegt deze niet. De bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden ligt nochtans in beginsel bij haar. Zij beperkt zich tot het herhalen van haar bewering dat zij geen beroep kan doen op financiële ondersteuning door derden, maar laat andermaal na deze te staven met een begin van bewijs. Verder weerlegt zij met haar betoog evenmin de volgende motivering: *“Bovendien maakt betrokkene niet aannemelijk dat zij niet kan rekenen op eventuele financiële ondersteuning door haar verblijfsrechtzame zus of [door] haar partner die op legale wijze in Griekenland verblijft op basis van zijn tewerkstelling aldaar. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf (en waar zij dus zou kunnen verblijven in afwachting van het antwoord op haar aanvraag, betrokkene maakt namelijk niet aannemelijk dat zij verplicht in Bulgarije het antwoord dient af te wachten), zij dient enkel de aanvraag in te dienen in Bulgarije).”*

Verzoekster betoogt verder dat een gemiddelde behandelingsduur voor een aanvraag om machtiging tot verblijf twee jaar zou bedragen en dat er aldus van haar wordt verwacht om zich gedurende langere tijd te vestigen in Albanië zonder inkomen, uitkering, huisvesting of enige ondersteuning. Zij stelt dat een dergelijke handelwijze een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens inhoudt. Uit de motivering van de bestreden beslissing volgt evenwel dat verweerder vaststelde dat verzoekster geen enkel begin van bewijs heeft aangebracht dat zij in haar land van herkomst zal terechtkomen in een situatie waarin zij zonder bestaansmiddelen of huisvesting zal zijn. Zoals reeds werd vastgesteld, weerlegt verzoekster deze beoordeling niet. In de gegeven omstandigheden blijkt evenmin dat zij dienstig kan verwijzen naar voormelde verdragsbepaling. Verzoekster gaf in haar aanvraag trouwens ook niet aan dat dit verdragsartikel zou dreigen te worden geschonden indien zij de aanvraag moet indienen via de gewone procedure vanuit het buitenland. In de bestreden beslissing heeft verweerder bovendien het volgende geantwoord op de door verzoekster aangehaalde elementen inzake de behandelingsduur van een aanvraag tot verblijfsmachtiging:

“Betrokkenen beroept zich op het feit dat zij geen enkele garantie hebben dat hun terugkeer slechts tijdelijk zou zijn omdat de dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur- en resultaat van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerlei factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020). Evenmin kan van een bestuur verwacht worden om zich op voorhand uit te spreken over het resultaat van deze aanvraag of van het bestuur te eisen dat er een positief gevolg aan wordt verleend.”

Verzoekster kan met haar uiteenzetting niet overtuigen dat verweerder een door haar in haar aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheid onterecht niet heeft aanvaard.

Verzoekster merkt vervolgens op dat zij, wanneer zij de aanvraag bij de Belgische ambassade in Sofia, Bulgarije moet indienen, eerst gedurende een periode van minstens 90 dagen dient terug te keren naar haar land, teneinde opnieuw te voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst in de Schengenzone. Zij stelt onmogelijk rechtstreeks vanuit België naar Sofia te kunnen reizen om er de aanvraag in te dienen, zoals dit wordt gesuggereerd door verweerder, nu zij het maximaal toegestane verblijf van 90 dagen op het Schengengrondgebied reeds heeft overschreden. Zij acht het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig waar verweerder een werkwijze voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf naar voor schuift die haar verplicht om onwettig van het ene Schengenland naar het andere Schengenland te reizen.

Zij voert in haar middel nog aan dat zij na een terugkeer naar Albanië geen aanvraag om machtiging tot verblijf zal kunnen indienen bij de Belgische ambassade in Sofia, omdat er een reëel risico bestaat dat haar de toegang tot het Bulgaarse grondgebied zal worden geweigerd op grond van artikel 6 van de Schengengrenscore. Zij wijst erop dat de met grenscontrole belaste overheden zullen oordelen dat zij niet aantoont dat is voldaan aan de toegangsvoorwaarden. Zij betoogt dat zij in de onmogelijkheid zal zijn om de Schengenzone opnieuw te betreden en hiermee onterecht geen rekening is gehouden. Dit alles maakt volgens verzoekster dat het indienen van de aanvraag in Sofia voor haar wel degelijk onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk, is. Er is volgens haar onterecht geen rekening gehouden met de gevolgen die het indienen van de aanvraag in Sofia met zich meebrengt.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoekster heeft nagelaten om deze volgens haar specifieke “gevolgen” van het zich te moeten richten tot de Belgische ambassade in Sofia reeds te ontwikkelen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Het komt niet aan de Raad toe, in het kader van een wettigheidstoetsing, feiten te beoordelen die niet werden voorgelegd aan het bevoegde bestuur of om in de plaats van het bestuur een machtigingsaanvraag, op basis van een nieuwe argumentatie, te onderzoeken. De Raad herhaalt dat het aan verzoekster toekwam om in haar aanvraag heel precies te duiden waaruit het ingeroepen beletsel bestaat.

Bovendien gaat verzoekster er met haar betoog aan voorbij dat Bulgarije momenteel nog geen deel uitmaakt van de Schengenzone. Het aan verzoekster afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten verplicht haar zo ook enkel het Schengengrondgebied te verlaten. In de gegeven omstandigheden toont verzoekster niet aan dat zij zich niet eerst naar Bulgarije kan begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, waarna zij samen met haar dochter in haar land van herkomst de uitkomst van deze procedure verder kan afwachten. Zij beroept zich op hypothetische omstandigheden.

Verzoekster geeft voor het overige weliswaar aan dat zij de beoordeling door het bestuur van de door haar ingeroepen elementen betwist, maar hiermee haalt zij deze beoordeling nog niet onderuit. Zij laat na om met haar kritiek concreet te duiden op welke wijze verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met haar specifieke situatie en deze van haar dochter. Zij toont niet aan dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onwettige wijze is gekomen tot zijn vaststelling dat er in de specifieke situatie van verzoekster en haar dochter geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf indienen via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend tweeën-twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS